

følgning), § 2 a (udlevering af udlændinge) eller §§ 4-6 (militær lovovertrædelse, politisk lovovertrædelse, forbud mod udlevering ved risiko for forfølgelse) ikke ville være til hinder for, at der skete udlevering her fra landet for den pågældende handling.

Sker udleveringen til en anden medlemsstat i Den Europæiske Union, kan tilladelse til transit dog meddeles, såfremt der er modtaget oplysning om den eftersøgte identitet og nationalitet, tid og sted for den strafbare handling, dennes beskaffenhed og de anvendelige straffebestemmelser samt oplysning om, hvorvidt der er udstedt en europæisk arrestordre, jf. § 21, stk. 2, 1. pkt. Hvis udleveringen til en anden medlemsstat sker fra en stat uden for Den Europæiske Union, skal der endvidere gives oplysning om, hvorvidt der foreligger en anmodning om udlevering, jf. § 21, stk. 2, 2. pkt.

Hvis der er tale om en udlevering til Finland, Island, Norge eller Sverige, kan der dog meddeles tilladelse, såfremt bestemmelserne i § 2 (betingelserne for udlevering af danske statsborgere) eller § 4 (politisk lovovertrædelse) i den nordiske udleveringslov ikke ville være til hinder for udlevering af den pågældende her fra landet, jf. § 21, stk. 3.

Efter § 21 a, stk. 1, 1. pkt., skal en person, der er frihedsberøvet i udlandet, og som midlertidigt er udleveret til Danmark med henblik på retsforfølgning her i landet, tilbageføres til den fremmede stat, hvorfra den pågældende er udleveret, når retsforfølgningen her i landet er afsluttet. Den pågældende skal som udgangspunkt være frihedsberøvet under opholdet, jf. stk. 1, 2. pkt. Bestemmelsen angår både midlertidig udlevering fra en anden EU-medlemsstat og fra stater uden for EU. Efter § 21 a, stk. 2, træffes afgørelse om frihedsberøvelse af retten ved kendelse efter anmodning fra politiet, og der fastsættes en frist for frihedsberøvelsen, der kan forlænges.

§ 21 a, stk. 3, regulerer den midlertidigt udleverede persons retsstilling under frihedsberøvelsen her i landet. Bestemmelsen indebærer, at den pågældende under frihedsberøvelsen alene er undergivet de begrænsninger, som er nødvendige til sikring af frihedsberøvelsens øjemed og opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet.

3. Konventionen om den nordiske arrestordre mv.

3.1. Baggrunden for konventionen

3.1.1. Baggrunden for den nordiske udleveringskonvention er et ønske om at forenkle og effektivisere udleveringsprocedurerne mellem de nordiske lande med fuld respekt af grundlæggende retsprincipper og i overensstemmelse med de internationale forpligtel-

ser bl.a. i forhold til EU, herunder specielt Rådets rammeafgørelse af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (den europæiske arrestordre).

Formålet med den nordiske udleveringskonvention er at gennemføre forenklede regler om udlevering mellem de nordiske lande. Den nye udleveringsordning indebærer, at princippet om gensidig anerkendelse gennemføres på det nordiske udleveringsområde. Dette indebærer, at når et nordisk land anmoder om at få en person udleveret til strafforfølgning eller straf fuldbyrdelse, skal denne anmodning imødekommes, medmindre der foreligger en af de afslagsgrunde, som fremgår af den nordiske udleveringskonvention. Med henblik på at forenkle de administrative procedurer vedrørende udlevering erstattes de traditionelle anmodninger om udlevering med en nordisk arrestordre, som har karakter af en anmodning dels om fængsling med henblik på udlevering, dels udlevering.

Den nordiske udleveringskonvention erstatter de hidtidige udleveringsordninger mellem de nordiske lande, dvs. den nuværende fællesnordiske udleveringslovgivning (for Danmarks vedkommende den nordiske udleveringslov) og rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre (som er gennemført i dansk lov ved udleveringslovens kapitel 2 a og 3 a).

Det bemærkes, at efter artikel 31, stk. 2, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre kan medlemsstaterne indgå bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger efter rammeafgørelsens ikrafttræden, i det omfang de er mere vidtgående end dennes forskrifter og bidrager til yderligere at forenkle eller lette procedurerne for overgivelse af personer, der er omfattet af en europæisk arrestordre.

I konventionen anvendes begrebet »overgivelse« i stedet for »udlevering«, selv om begge begreber omfatter den fysiske overgivelse af en eftersøgt person til det anmodende land. Endvidere anvendes »det udstedende land« i stedet for »det anmodende land« og »det fuldbyrdende land« i stedet for »det anmodede land«. Da ingen af disse nye begreber har en anden indholdsmæssig betydning end de hidtil anvendte begreber, anvendes de gældende begreber i forbindelse med gennemgangen af konventionen. Det anmodende land er således det land, der udsteder en nordisk arrestordre, og det anmodede land er det land, der skal gennemføre en nordisk arrestordre.

3.1.2. Konventionen medfører en række udvidelser i pligten til udlevering i forhold til såvel den nuværende nordiske udleveringsordning som rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre.